

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον Souvenirs intimes de la Cour des Tuileries ἐδημοσίευσεν ἄρτι ἡ κυρία Καρέτ, χρηματίσασα ἄλλοτε ἀναγνώστρια τῆς Αὐτοκρατείας Εὐγενίας. τὸν δευτέρου τόμου τῶν Ἀπομνημονευμάτων τῆς περὶ τῆς αὐλῆς τῆς καταλυθείσης δευτέρας αὐτοκρατορίας. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, οὗ ἡ ἐμφάνις πολὺν ἐξήγειρε κρότον ἐν Γαλλίᾳ, ἐκτίθενται πλείστα περιεργότατα καὶ πληροφορικὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἐκείνην περίοδον τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ἐξ αὐτοῦ δὲ παραλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἐπόμενα :

ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (1867). — Ο ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ
ΚΑΙ Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Τὸ 1867 κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας εἰς Παρισίους ὁ αὐτοκράτωρ μετέβη αὐτοπροσώπως πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορρά μετὰ τῆς ἐπισήμου ἀκολουθίας του. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐπιφορτίσει τὸν ναύαρχον Ζυριέν δὲ τὸν Γραβιέρ, ἕνα τῶν μάλλον ἀξιαγαπήτων ἐν τῇ Αὐλῇ ἀνδρῶν, νὰ λάβῃ πρόνοιαν ἰδιαιτέρως περὶ τοῦ κ. Βίσμαρκ, ἐλπίζων ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐάρεστον αὐτοῦ συνομιλίαν ὁ πρωθυπουργὸς δὲν θ' ἀντελαμβάνετο τῶν ἐχθρικῶν διαδηλώσεων, αἵτινες ἦτο φόβος ὅτι ἤθελον λάβει χώραν.

Ἡ διέλευσις τῆς ἀμάξης ἐνθα εὐρίσκοντο οἱ δύο μονάρχαι ἐχαιρετίσθη διὰ τῶν κραυγῶν: «ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!» ἡ δευτέρα ἀμάξα ἣτις ἦτο ἡ τοῦ στρατάρχου Μόλτκε διέβη ἀκωλύτως· ἀλλ' ὅτε ἐνεφανίσθη ἐν τῇ τρίτῃ ἀμάξῃ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ κ. Βίσμαρκ, φέροντος τὴν πασιγνωστὴν στολὴν τῶν λευκῶν θωρακοφόρων καὶ ἡ χαρακτηριστικὴ κεφαλὴ του ὑπὸ τὸ αἰχμηρὸν κράνος, κραυγαὶ θορυβῶδεις καὶ μερικοὶ συριγμοὶ ἀντήχησαν. Ὁ κύριος Βίσμαρκ ἦτο εὐφυῆς εἶπερ τις καὶ ἄλλος.

— Σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, κύριε ναύαρχε, εἶπε πρὸς τὸν ναύαρχον Ζυριέν προσπαθοῦντα ν' ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν του, ἀλλ' ἀνέμενα αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν καὶ δὲν ἐκπλήττομαι. Ἡμεῖς οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες δὲν δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ πρέπει νὰ τὰ ὑπομείνωμεν.

Ἡ συνδιάλεξις μετὰ τοῦτο κατέστη εὐκόλος.

Ἄλλως τε ὅσοι ἔσχον τότε εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι τὸν κύριον κόμητα Βίσμαρκ διετήρησαν περὶ αὐτοῦ ἐντύπωσιν ὅπως διάφορον τῆς γενικῆς ἐπικρατοῦσης περὶ τοῦ κατόπιν ἀποκληθέντος «σιδηροῦ ἀρχιγερμανατέως.»

Εἶχεν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ του ἀθρότητα εὐπατρίδου, χάριν, στωμιλίαν καὶ προσέτι τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο πνεῦμα, ὅπερ ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου καλεῖται γαλλικὴ εὐφυΐα.

Εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας εἶχεν ὀρισθῆ ὡς κατοικίαν τὸ περίπτερον Μαρσάν ἐν τοῖς ἀ-

νακτόροις τοῦ Κεραμεικοῦ. Αἱ ἀμάξαι εἰσῆλθον διὰ τῆς αὐλῆς τοῦ Καρουσέλ. Ὅτε διήρχοντο ὑπὸ τὴν ἀψίδα τοῦ Τραϊανοῦ, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας εἶπε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα:

— Πολλὰ ὠραῖα πράγματα ἐκάμετε ἀφότου διήλθον ἀπ' ἐδῶ.

Ἐπληρώθη τὸ 1814.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀπήντησεν εὐστόχως εἰς τὸ φιλοφρόνημα :

— Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἑμετέρα Μεγαλειότης ἔρχεται σήμερον εἶνε πολὺ εὐτυχέστερος δι' ἀμφοτέρους τοὺς λαούς.

Αἱ δύο αὐταὶ βραχεῖαι φράσεις χαρακτηρίζουσιν ἐπαρκῶς τὴν κατάστασιν τῶν πνευμάτων ἐκατέρωθεν.

Ἡ πρώτη τῶν ἀνὰ τοὺς Παρισίους ἐκδρομῶν τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας ἦτο ἡ εἰς Βὺτ - Σωμόν. Ἐπὶ μακρὸν παρατηρῶν τὴν μεγαλόπολιν :

— Ἦλθον ἐδῶ κατὰ τὸ 1814, εἶπε πάλιν καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βῶυ τῶν ἀναμνήσεών του.

Προχωρήσας δὲ καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ πρωσσικοῦ ἐπιτελείου του ἀπηγγέθη γερμανιστὴ τὴν εἴσοδον τῶν Συμμάχων, δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς τὰ διάφορα σημεῖα, ἅτινα εἶχον καταλάβει τὰ πρωσσικὰ στρατεύματα.

Ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ἐνδιαφέρετο ἰδιαζόντως περὶ τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς πρωτευούσης. Τὸ ζήτημα τῶν ὑδάτων τὸν ἀπησχόλει πολὺ. Ἐπεθύμησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς ὑπονόμους καὶ τὰς ὑδραυλικὰς ἐργασίας.

Ὁ νομάρχης τοῦ Σηκουάνα βαρῶνος Ὁσμάν τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ Μενίλμοντάν ἀντλῶν δὲ ἐκ τῆς πηγῆς προσήνεγκε πρὸς τὸν βασιλέα ὕδωρ ἐντός χρυσοῦ κυπέλλου. Ὁ βασιλεὺς ἔφερε αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του, οἱ δὲ συνοδεύοντες αὐτὸν ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα του. Παρῆσαν μετὰξὺ τῶν ἄλλων ὁ κόμης Γκόλτζ, πρεσβευτὴς ἐν Παρισίοις, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὑπαπιστῆς τοῦ βασιλέως καὶ ὁ στρατάρχης Μόλτκε. Ἄλλ' ὁ γηραιὸς στρατάρχης πῶν ἴσως μᾶλλον εὐσυνειδήτως ἢ οἱ ἄλλοι ἠνωχλήθη σοβαρῶς καὶ διετήρησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀνάμνησιν οὐχὶ εὐάρεστον τοῦ ὕδατος τῶν Παρισίων.

Εἰς μέγαν χρόνον γενόμενον ἐν τῷ Κεραμεικῷ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὸν ἐγκυκλιον μοὶ ἐπῆλθεν ἡ κακεντρεχὴς ἰδέα νὰ προσφέρω πρὸς τὸν πρίγκιπα Βίσμαρκ, ὅστις ἀποσυρθεὶς ἴστατο εἰς παράμερον γωνίαν καὶ παρετήρει ἐκαῖθεν τὴν ὄρχησιν, δέσμη ῥόδων ἣτις ἦτο τὸ σῆθημα ἐνὸς γύρου στροβίλου. Ὁ κ. Βίσμαρκ ἦτο τότε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς. Ἐδέχθη τὴν ἀνθοδέσμην καὶ ὑπέκρινε εἰς τὴν πρόσκλησίν μου ἐχόρευσε μετ' ἐμοῦ μετ' ἄκρας

ἐπιτηδειότητος τὸν στρόβιλον διὰ μέσου τοῦ κυκῶνος τῶν περιδινουμένων ζευγῶν.

Τὸ μικρὸν τοῦτο περιστατικόν, ἥμιστα σύμφωνον μὲ τὴν σοβαρότητα τοῦ κυρίου κόμητος Βίσμαρκ καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ διεδραμάτιζεν ἡδὴ ἐν τῇ παγκοσμίῳ πολιτικῇ ἐφαίθρυνε πολὺ τοὺς μονάρχας καὶ τοὺς ἄλλους παρισταμένους καθότι δὲν ἀνέμενον νὰ ἴδωσι τὸν κ. Βίσμαρκ ἀναμιγνυόμενον εἰς τοὺς βυίλους τῶν νέων.

Ὅτε μὲ ᾠδήγησε πάλιν εἰς τὴν θέσιν μου, ἀφαιρῶν τὴν στολιζούσαν τὴν κομμοδόχην τοῦ ἱματίου του κάλυκα τεχνητοῦ ῥόδου, μοὶ τὴν προσήνεγκε λέγων :

— Εὐαρεστήθητε, κυρία νὰ τὸ φυλαξήτε πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ τελευταίου γύρου στρόβιλου τὸν ὅποιον ἐπὶ ζωῆς μου ἐχόρευσα καὶ τὸν ὅποιον οὐδέποτε θὰ λησμονήσω.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ. — ΠΩΣ ΑΠΗΛΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ Ἡ Αὐτοκράτειρα.

(Ἐν τούτοις ὁ πόλεμος ἐκρήγνυται τὰ γεγονότα ἐπέρχονται ἄθροια. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἤχημα λωτίσθη ἢ ἐπανάστασις βρέμει ἐν Παρισίαις. Πρεσβεία ἐκ τῆς Βουλῆς ἔρχεται κηθικετούσα τὴν Αὐτοκράτειραν ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῶν Ἀνακτόρων).

Ἐνῶ ἡ πρεσβεία ἀπεσύρετο, οἱ ὑπουργοὶ οἵτινες εἶχον καταλίπει τὴν βουλὴν ἔνθα εἶχεν εἰσβάλει τὸ πλῆθος, ἀφικνοῦντο εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὅπως πείσωσι τὴν αὐτοκράτειραν ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Ὁ κ. Γερῶνυμος Δαυίδ ὠχρός, τεταραγμένος, διέρχεται διὰ τῆς αἰθούσης τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ κ. Δαρύ, οἱ κ.κ. Ἐρρίκος καὶ Λέων Σεβρώ καὶ ὁ κ. Βυσσῶν - Βιλλιῶ τὸν παρακολουθοῦσιν. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Βουργοῆν ἣτις μόλις εἶχε φθάσει, καθὼς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ στρατάρχου Κανροβέρ :

— Τὸ πλῆθος εἰσέβαλεν εἰς τὴν βουλὴν, ἡ πλειονοψηφία διεσκορπίσθη. Τινὲς τοὺς ὁποίους εἶδομεν ἐπαίτουντας ἐν μειδίαμα παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος προτείνουσι τὴν ἐκθρόνισίν του. Ποῖος θὰ ἐπίστευεν ὅτι θὰ συνηντώμεθα ἐδῶ ὑπὸ ταύτας περιστάσεις ! Ἐρχόμεθα νὰ ἰκετεύσωμεν τὴν αὐτοκράτειραν ν' ἀναχωρήσῃ

Οἱ ὑπουργοὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν θάλαμον τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν ἀποστολὴν των. Τὴν κηθικετούσιν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα ἀνθίσταται εἰσέτι. Τέλος φθάνει ὁ κ. Πιέτρης, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα. Ἡ ἐπανάστασις ἡδὴ ἔχει ἐκραγῆ ἀκάθεκτος. Παρατηροῦσιν εἰς τὴν αὐτοκράτειραν ὅτι τὰ Ἀνάκτορα εἶνε πλήρη κόσμου, φίλων ὑπηρετῶν ἀφωσιωμένων, στρατιωτῶν. Ὅλοι ἀπόφασιν ἔχουσι νὰ συμμερισθῶσι τὴν τύχην τῆς ἑαυτῶν ἡγεμονίδος ἂν ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἀποφασίσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀμέσως, θὰ ἐ-

πέλθῃ συγκρούσις καὶ θὰ σφαγῶσιν ὅλοι ἀνωφελῶς μετ' αὐτῆς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐπὶ τέλους θριαμβεῖ.

— Ἀπαλλάξατε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα, ἀνακράζει ὁ Γερῶνυμος Δαυίδ. Ἄς χρησιμοποιοῦσῃ ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης τὸ βῆκος τῆς ἐξουσίας τὸ ὅποιον ἀκόμη διαθέτει ὅπως θερμανθῇ ἡ ἀτμομηχανὴ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἣτις θὰ μεταφέρῃ αὐτὴν ὅπου ἐπιθυμεῖ.

— Ἀκόμη δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη, εἶπεν ἡ αὐτοκράτειρα.

Ζητοῦσι τότε ἓνα ὁδηγὸν καὶ κεκυφότες ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν σιδηροδρόμων ἐξετάζουσι τὰς διαφόρους γραμμάς.

Ὁ ναύαρχος Ζυριὲν προτείνει νὰ μεταβῇ εἰς Βερσαλλίας, ὅπως ἐπιβιβάσθῃ ἐκεῖ εἰς τὸν σιδηροδρόμον, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς Ἄβρην, ὅπου ἡδύνατο νὰ μεταβῇ διὰ τῆς Πουέβλας, μικρᾶς κανονιοφόρου ἀνηκούσης εἰς τὸν στολισκὸν τοῦ Σηκουάνα.

— Εἰς Βερσαλλίας εἶμαι πολὺ γνωστὴ, εἶπεν ἡ αὐτοκράτειρα ἣτις μετέβαιεν ἐκεῖ πολὺ συχνὰ ἐκ τοῦ Σαιν - Κλύ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἄλλο σχέδιον. νὰ μεταβῶ διὰ τοῦ Σηκουάνα εἰς Ἄβρην, οὔτε κἂν δὲν πρέπει νὰ τὸ συλλογίζεσθε, φίλτατέ μου ναύαρχε, διότι εἰς τὰ πρῶτα τοῦ ποταμοῦ φράγματα θὰ μὲ συνελαμβανον μὴ χαρὰ!

Ὁ ναύαρχος προτείνει τότε νὰ μεταβῇ εἰς Λοριάν, ὅπου ἐν πλοῖον τοῦ στόλου τιθέμενον εἰς τὰς διαταγὰς τῆς αὐτοκρατείας θὰ μετέφερον αὐτὴν ἐκτὸς τῆς Γαλλίας. Ἐνῶ συζητοῦνται τὰ διάφορα ταῦτα σχέδια, εἰσάγονται ὁ πρίγκηψ Μέττερνιχ, πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας καὶ ὁ ἱππότης Νίγρας, πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας, πρὸς οὓς ἀνακλινοῦσι τὴν ἀβεβαιότητα ἐν ἣ διατελοῦσιν.

— Ἐρχόμεθα νὰ προσφέρωμεν πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν τὴν προστασίαν μας, λέγει ὁ κ. Νίγρας.

Ὁ πρίγκηψ Μέττερνιχ προσκαλεῖ τὴν κυρίαν Λεβρετῶν πλησίον τινὸς παραθύρου καὶ συνομιλεῖ μετ' αὐτῆς ταπεινοφῶνως. Ἡ κυρία Λεβρετῶν ἐπανέρχεται εἰς τὴν αὐτοκράτειραν μετὰ τινὰς στιγμὰς καὶ συνομιλεῖ μετ' αὐτῆς ἰδιαιτέρως. Ἡ αὐτοκράτειρα ποιεῖ νεῦμα συγκατανεύσεως. Τότε ὁ ναύαρχος Ζυριὲν πλησιάζει πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Αὐστρίας ὅπως τὸν ἐρωτήσῃ.

— Μείνατε ἡσυχος, λέγει ὁ πρίγκηψ Μέττερνιχ, ἐγὼ ἐγγυῶμαι δι' ὅλους. Ἄλλως τε, ναύαρχε, δύνασθε νὰ συνοδεύσητε τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα.

Ἡ αὐτοκράτειρα τότε ἀπειθυνομένη πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς ἀποχαιρετίζει αὐτοὺς μετὰ σπουδῆς διὰ συγκινητικῶν λέξεων.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Ἀγουάδο, ἡ κυρία Δὲ λὰ Ποεζ δὲν πείθονται ν' ἀφήσωσι μόνην τὴν

αυτοκράτειραν τὴν παρηκολούθησαν καὶ τὴν περιστοιχίζουσιν ἐνῷ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης φορεῖ ἐν τάχει τὸν πῖλόν της, ἓνα πυκνὸν πέπλον καὶ μανδύαν ταξιδίου.

Δίσκος ἀποτεθειμένος ἐπὶ τινος ἐπίπλου περιέχει τὸ πρόγευμα εἰσέτι ἀθικτον. Ἡ αυτοκράτειρα οὐδεμίαν τροφήν εἶχε λάβει ἀπὸ πρωίας. Δι' ῥηθείσαι κυρία τὴν ἰκετεύουσι νὰ μὴ ἀπέλθῃ νῆστις. Ἡ κυρία Δὲ λα Ποῆζ παρατηρεῖ εἰς αὐτὴν ὅτι ἔχει ἀνάγκη νὰ διατηρῇ ἀκμῆς τὰς σωματικὰς της δυνάμεις καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτιθῆται εἰς τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον ἀσθενείας προερχομένης ἐκ τῆς ἀδυναμίας.

Ἡ αυτοκράτειρα λαμβάνει τεμάχιον ἄρτου καὶ καταπίνει ἐν τάχει ὀλίγους βλωμούς, εἴτα ῥίπτει τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐνδιατήματος τὸ ὅποῖον δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον.

Μεταξὺ τῶν διεσκορπισμένων ἐγγράφων διακρίνει τὸ ἀπίσιον τηλεγράφημα, δι' οὗ ὁ αυτοκράτωρ ἀνήγγειλεν αὐτῇ τὴν ἦτταν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν. Τὸ λαμβάνει διὰ νὰ τὸ ἀποκομίσῃ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἔπειτα μεταμελομένη :

— Ὅχι, εἶπε· καλλίον νὰ τὸ εὔρουν ὅταν θὰ εἰσέλθωσιν ἐδῶ.

Καὶ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης τὸ ἀποθέτει εἰς κτταφρανὲς μέρος ἐπὶ τοῦ γραφείου της.

Τότε μετὰ τελευταῖον ἐγκάρδιον ἀποχαιρετισμὸν ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῆς ὑποκομῆσεως Ἀγουκδο καὶ τῆς κυρίας Δὲ λα Ποῆζ, αἵτινες παρέμειναν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, παρακολουθουμένη δὲ ὑπὸ τῆς κυρίας Λεβρετών μόνῃς, τοῦ πρίγκηπος Μέττερνιχ, τοῦ ἱππότη Νίγρα, τοῦ ναυάρχου Ζυριέν δὲ λα Γραβιέρ, τοῦ κ. Κόντη διευθυντοῦ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ αυτοκράτορος, ὅστις εἰς πάσας ταύτας τὰς περιστασεις ἔδειξεν ἀξιόθυμκστον ἀφοσίωσιν καὶ ἐνὸς ἀξιωματικοῦ δικηγελέως, ἡ αυτοκράτειρα διήλθε διὰ τῶν ἐνδοτέρων δωματιῶν καὶ διὰ τινος κλιμακῆς κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον.

Ἦθελον νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τῆς κειμένης ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ Ὁξερροά· ἀλλ' οἱ στασιασταὶ καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους αὐτοῦ προσέτι παραφυλάττουσι τὰς κλειδάς· πᾶσαι αἱ διέξοδοι φυλάσσονται. Ἐν τούτοις συνωστισμὸς συμβαίνει παρὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἡ πλατεία μένει πρὸς στιγμὴν ἔρημος. Οἱ φυγάδες ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ ἐξέρχονται τοῦ Λούβρου.

Ὁ Πρίγκηψ Μέττερνιχ καὶ ὁ ἱππότης Νίγρας ἀπομακρύνονται ὅπως ἀναζητήσωσιν ἀμαξάν, διότι ἀναλογίζονται ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μεταβῶσι μέχρι τῆς ἀμαξῆς τοῦ πρίγκηπος, σταθμεύουσας πολὺ ἀπωτέρω, παρὰ τὴν ἀπόρθητον ὁδόν. Τὸ πλῆθος ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν ἐπανάγεται εἰς τὴν πλατείαν. Δύο γυ-

ναῖκες μόναι ἐνδέχεται νὰ παρατηρηθῶσιν. Διέρχεται μία ἀμαξά· ἡ κυρία Λεβρετών τὴν σταματᾷ, παρασύρει ἐντὸς αὐτῆς τὴν αυτοκράτειραν καὶ λέγει πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τοῦ φίλου της, τοῦ κ. Βεσσών, συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξά ἐκκινεῖ ἀγυιόπαις τις ἀνακράζει :

— Μπᾶ ! ἡ αυτοκράτειρα !

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του καταπνίγεται ὑπὸ τοῦ θορύβου. Ἡ ἀμαξά εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Τίβολι καὶ φθάνει εἰς τὸ βουλευτάρτον Ὁσμάν.

Ὁ κ. Βεσσών δὲν εἶνε εἰς τὴν κατοικίαν του μετέβη εἰς τ' Ἀνάκτορα ὅπως τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς αυτοκρατείας. Ἡ κυρία Λεβρετών φοβουμένη μὴ ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν οἰκτιῶν του εἰσερχομένη εἰς τὴν κατοικίαν του κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ οικοδεσπότη, διατάσσει τὸν ἀμαξηλάτην νὰ μεταβῇ εἰς τὴν λεωφόρον Βάγραμ. ἔνθα κατῴκει ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Πιέν. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπουσιάζει, μὴ δυναθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἀνακτόρων. Τί νὰ πράξωσιν ;

Νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῶν Παρισίων φαίνεται κινδυνῶδες. Σκέπτονται τίνες ἐκ τῶν φίλων ἐφ' ὧν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐμπιστοσύνην, κάτοικοῦσιν ἐκεῖ εἰς τὰ περίξ. Τότε ἡ κυρία Λεβρετών ἐνθυμεῖται τὸν δόκτωρα Εὐανς. Ὁ οἶκός του κεῖται εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Αὐτοκρατείας. Ὁ κ. Εὐανς εἶνε Ἀμερικανός, προτιμότερον δὲ ν' ἀποσταθῶσιν εἰ ξένον, ὃν ἡ ἐθνικότης προστατεύει ἀπὸ τινῶν εὐθυνῶν. Λαμβάνουσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἡ αυτοκράτειρα μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Εὐανς, ὃν ἐπὶ τέλους εὐρίσκουσιν. X

ΦΕΥΓΕΙ

Πολλὰς φορὰς σοῦ ὄρκιστῆκα
Νὰ φύγω ἀπὸ σιμά σου,
Καὶ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου εἶσταιλα
Στὸν πλάστῃ μίαν εὐχή :
Νὰ μὴν ἰδῶ τὰ μάτια σου,
Τὴ μαγικὴ θεωρία σου
"Ὅπου φαρμάκι ἐχύσαμε
Στὴ μαύρη μου ψυχί.

Κι' ὅταν προβαίνης, κόρη μου,
Καὶ ἀπὸ μακριὰ ξανοίγω
Τὰ μάτια σου τὰ ὀλόμυρα,
Τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά.
Πλεῖα δὲν ποθῶ ἀφ' τὸ πλάγι σου
Οὔτε στιγμὴ νὰ φύγω·
Μόνον πῶς φεύγει αἰσθάνομαι
Ἡ δόλια μου καρδιά.